

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ה - חלק ט"ז

קונטרס 736

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

תסרה ויראי חטא ימאסו, והוא בעיני הערב רב דהן ראשים בגלותא, וכן יהיו הערב רב לפני התלמידי חכמים לעתיד לבוא, ועל זה נאמר (שמואל א' ב') כי מכבדי אכבד ובוזי יקלו.

(תיקוני זוהר קי"א ע"א, ד"ה וחכמת המסכן, ועיין זוהר משפטים קי"ד ע"א, ד"ה נחיתו דילך)

ט.

הערב רב קופצים להורות אף על פי שלא הגיעו להוראה לעשות להם שם גדול

יב. אדם הראשון חטא בשביל הנשמות שהיו כלולים בו מערב רב איננו גרומו לו לחטוא, וכן משה רבינו עליו השלום היה כל אותו הדור ששים רבוא, ורוחו מתפשט עליהם גם על הערב רב, ועל ידי כן בא לכלל טעות, והן ערב רב שרוצים להיות להם שם רב וגדול והם קופצים להורות, אף על פי שלא הגיעו להוראה, וכעס עליהם משה ובא לכלל כעס בא לכלל טעות, והכה בסלע וגרם שלא ימצאו הלכה פסוקה במקום אחד, ויצאו המים טיפין טיפין בקושי ופירוקין.
(יהל אור בראשית כ"ח ע"ב, ד"ה ומשה בגנייחה)

י.

כל עזי פנים ורשעים שבדור הן מהערב רב

ג) כל הגלות וחורבן בית המקדש וכל הצרות הכל על ידי קיבול משה רבינו עליו השלום לערב רב, וכל עזי פנים ורשעים שבדור הן מנהון ר"ל מנשמתין דילהון שהן גלגול דילהון וז"ש בגמרא (ביצה ל"ב ע"ב) הני מערב רב קאתי.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הזוהר והערב רב

(תיקוני זוהר צ"ז ע"א, ד"ה ועלייהו)

יא.

רוב מתתקע"ד דורות הם עכשיו בעקבתא דמשיחא

(ד) רוב מאותן תתקע"ד דורות שבהן היה בונה עולמות ומחריבן הוא עכשיו בסוף הימים בעקבתא דמשיחא חוצפא יסגו, ואמרו (חגיגה י"ד ע"א) שהן עזי פנים שבדור והם הערב רב.

(תיקוני זוהר חדש כ"ז ע"א, ד"ה ודא ממלל, ועיין ספר ד"צ ג' ע"א)

יב.

הנר"א מזוילנא זי"ע

ביאור חמשה מיני הערב רב – לא יהיה הגאולה עד שיעברו מן העולם

חמשה מיני ערב רב א' בעלי מחלוקת ובעלי לשון הרע, ב' הרודפים אחר התאוה כמו זנות וכדומה, ג' הרמאים שמראים עצמם כצדיקים ואין לבם שלם. ד' הרודפים אחר הממון, והמחלקת תחילה כי המחלוקת כנגד כולם, והם הנקראים עמלקים ואין בן דוד בא עד שיעברו מן העולם ועליהם נאמר (דברים כ"ה י"ט) תמחה את זכר עמלק כמבואר בזהר.

(אדרת אליהו, פרשת דברים)

וְדָא אֵינּוֹן סְתִירִין וְגַנְיִזִין, וְאֵינּוֹן סְתִירִי
דְּאֹרְיִיתָא מִמֶּשׁ, וּבִגִין דְּאֵינּוֹן סְתִירִין, צְרִיף
דְּלָא לְגַלְאָה לֹוֹן, וְדָא אִיהוּ רִזָּא דְעֶרְיִין,
דְּאִתְמַר בְּהוֹן ^(ויקרא יח ז) עֲרוֹת אַבִּיד וְעֲרוֹת אִמְךָ
לֹא תַגְלֶה, לֹא תַגְלֶה וְדָאִי מִן כְּסוּיָא דְלֵהוֹן.

וּגְנִזִים, וְהֵם סְתִירִי תוֹרָה מִמֶּשׁ,
וּמִשּׁוּם שְׁהֵם סְתִירִים, צְרִיף שְׁלָא
לְגַלוּתֵם, וְזִהוּ סוּד הַעֲרִיזוֹת,
שְׂנַאֲמַר בְּהֵם עֲרוֹת אַבִּיד וְעֲרוֹת
אִמְךָ לֹא תַגְלֶה, לֹא תַגְלֶה וְדָאִי
מִהַכְּסוּי שְׁלֵהֶם.

קָם סְבָא פְתַח וְאָמַר, רַבִּי רַבִּי נַחֲתֵת הֶכָּא, דְּאִתְּ
בוּצִינָא קְדִישָׁא, דְּהָא שְׂכִינְתָא קְדִישָׁא
קָא נְטִירַת לָךְ וְלַחֲבֵרְךָ, בְּאוּמָאָה עֲלֵיכוֹ
לֹא תַתְעַכְבוּן הֵתֵם לְנַחְתָּא הֶכָּא אֶתְוֹן, וְהִכִּי
אוּמִינָא לְכָל אֵינּוֹן מְאִירִי מְתִיבְתָּא עֲלֵאָה
וְתַתְּאָה, דִּיהוֹן פְּלֵהוֹן נַחְתִּין עִמְכוֹן, וְכֵן
אַנָּא אוּמִינָא לְאֵינּוֹן מְלֵאכִין וְחִיילִין קְדִישִׁין
דִּי מִמְּנָן לְנִטְרָא לְכוּ, וְלֹאוּ לִיקְרָא דִּידִי
עֲבִידְנָא וְלֹאוּ לִיקְרָא דְאַבָּא וְאַמָּא, אֲלֵא
לִיקְרָא דְשְׂכִינְתָּא.

קָם זְקוֹן, פְּתַח וְאָמַר: רַבִּי רַבִּי, רַד
לְכָאן, שְׂאִתָּהּ הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה,
שְׁהִירִי הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה מִמְתַּיְנָה
לָךְ וְלַחֲבֵרְךָ, בְּשִׁבְעָה עֲלֵיכֶם,
אַל תַּתְעַכְבוּ שֵׁם לְרַדְתָּ לְכָאן
אַתֶּם, וְכָךְ אִמְרַתִּי לְכָל אוֹתֶם
רְאִשִׁי הִישִׁיבָה הַעֲלִינָה
וְהַתְּחַתְּנָה, שְׂפֻלְסִם יִהְיוּ יוֹרְדִים
עִמְכֶם, וְכֵן אֲנִי הַשְּׂבַעְתִּי לְאוֹתֶם
מְלֵאכִים וְחִילוֹת קְדוּשִׁים
שְׂמֻמִּים לְשִׁמְרָא אֶתְכֶם, וְלֹא
לְכַבּוּדִי עֲשִׂיתִי וְלֹא לְכַבּוּד אַבִּי
וְאִמִּי, אֲלֵא לְכַבּוּד הַשְּׂכִינָה.

מִיד קָלָא אַתְעַר בְּעַנְפֵי אֲלַנִין דְּגַנְתָּא דְעַדָן,
עֲלֵאִין נַחְתוּ, ^(מלאכין) ^(ג"א תתאין) אַתְפְּנִישׁוּ
לְנַחְתָּא, בְּאֵלִין מְאִירִי מְתִיבְתָּא עֲלֵאָה וְתַתְּאָה,
דְּהָא רְשׁוּתָא אֶתִּיחֵיב לְכוּ מְלַעֲלֵא, מִיד פְּלֵהוּ
אַתְפְּשְׁטוּ מְדִיקְנִיָהוֹן, וְאַתְלַבְּשׁוּ בְּאוֹרִין
דְּהֵאִי עֲלֵמָא דְאִיהוּ כְּנוּי וְסְתִירָה לְאַתְוֹן
קְדִישִׁין.

מִיד קוֹל הַתְּעוֹרֵר בְּעַנְפֵי הַאֵילָנוֹת
שֶׁל גֵּן הַעֲדֵן, עֲלִינִים יִרְדוּ,
^(מלאכים) ^(תחתונים) הַתְּכַסּוּ לְרַדְתָּ
עִם רְאִשִׁי הִישִׁיבָה הַעֲלִינָה
וְהַתְּחַתְּנָה הַלְלוּ, שְׁהִירִי רְשׁוֹת
נַתְנָה לְכֶם מְלַמְעֵלָה. מִיד פְּלִס
הַתְּפַשְׁטוּ מְדִיקְנִיָהֶם, וְהַתְּלַבְּשׁוּ
בְּאוֹרִים שֶׁל הַעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהוּא
כְּנוּי וְסְתִירָה לְאוֹתִיוֹת הַקְּדוּשׁוֹת.

אַדְרַחְבִּי הָא אֲלֵהוּ קָא אַקְדִים לְתַקְנָא לֹוֹן
מוֹתְבִיָּהוּ, פְּתַח וְאָמַר רַבִּי רַבִּי
בוּצִינָא קְדִישָׁא, דְּפוּמָא דִּילָךְ אִיהוּ מְמַלְל
רַבְרָבָן בְּאוֹרִיָתָא, מְנִיָה מְזַדְעִזְעִין עֲלֵאִין
וְתַתְּאִין, וּפּוּמָא דִּילָךְ אִתְמַר בֵּה ^(שמות יט יח) וְהוּ
סִינִי עֲשֵׂן כְּלוּ וְכוּ, בְּגִין דְּאֵת י' שְׂרִיא בְּמוּחָא
דִּילָךְ, ה' בְּלַבְדָּ דְאִיהִי בִינָה, וּבֵה לֵב מִבִּין,
ו' בְּפוּמָא דִּילָךְ, וּמְנִיָה וְכָל הָעַם רוֹאִים
אֵת הַקּוֹלוֹת ^(שם כ יח), דְּאִיהוּ בְּאֵינּוֹן הַבְּלִים
דְּנַפְקִין מִפוּמָךְ, דְּעֲלִיָּהוּ אִתְמַר ^(תהלים כט ז) קוֹל

בֵּין כָּךְ הִירִי אֲלֵהוּ הַקְּדִים לְתַקְנָן
לְהֵם אֵת מוֹשְׁבֶם, פְּתַח וְאָמַר:
רַבִּי רַבִּי, מְנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, שְׂפִידָךְ
מְדַבֵּר גְּדוּלוֹת בַּתּוֹרָה, מִמְּנוּ
מְזַדְעִזְעִים עֲלִינוּם וְתַחְתּוּנִים,
וּבְסִידָךְ נְאֻמַר וְהוּ סִינִי עֲשֵׂן כְּלוּ
וְכוּ, מִשּׁוּם שְׁהָאוֹת י' שׁוֹרָה
בְּמַחְךָ, ה' בְּלַבְדָּ, שְׁהִיא בִינָה,
וּבֵה הַלֵב מִבִּין, ו' בְּסִידָךְ, וּמִמְּנוּ,
וְכָל הָעַם רֹאִים אֵת הַקּוֹלוֹת, שֶׁהוּא
בְּאוֹתֶם הַבְּלִים שְׂוִיִצְאִים מִסִּידָךְ,
שְׂעִלְיָהֶם נְאֻמַר קוֹל יְהוָה חוֹצֵב
לְהַבּוֹת אֵשׁ.

יְהוָה חוֹצֵב לְהַבּוֹת אֵשׁ.

שש טבעות הן בקנה, שבהן עולה ו', והן ו' דרגות לפסא, ה' בלב היא ה"ב"ל, ה' ל"ב, שדאי ה' היא בלב, ו' (הקול), בקול שיוצא ממנו, וזהו הקול שיוצא מהבל.

ושני בתים יש בלב, אחד מוציא הבל, ואחד מוציא הבל והם ה' עליונה וה' תחתונה, בשני בתי הלב, שהם כנגד בית ראשון ושני, ו' הקול שיוצא משניהם, "הדבור ששורה בפה, ועליו נאמר בדבר יהו"ה שמים נעשו, והוא דבור אחד שכולל עשר אמירות, וסוד הדבר - אחת דבר אלהים שמים זו שמעתי, להראות בה שעשרת הדברות נאמרו בדבור אחד, שמים זו, אלו אנכי ולא יהיה לך, והוא אחד, אחד ביניהם, וזהו שאמרנו שבשניהם תלויות מצוות עשה ולא תעשה, והקדוש ברוך הוא משניהם דבר לתת כבוד לתורה, שהרי הוא בדבור אחד אמר הכל, ולמה אמר שמים זו שמעתי? זו אח"ד בחשבון, ששתי תורות היו, והקדוש ברוך הוא אחד ביניהם ושמו אחד, ומשני דבורים יצא הקול ונחלק לשבעים קולות, כנגד שבעים פנים, והרג בהם שבעים אמות על שלא קבלו את התורה, ובשני דבורים הרג שתי אמות, שהן עשו ושמעאל, שלא רצו לקבל את התורה.

שהרי הקדוש ברוך הוא הוא אחד, והוא לא היה מדבר באלו הקולות והדבורים של אנכי, אלא להראות ששמו וכבודו היו בתורה, ומשום זה הקדוש ברוך הוא דבר מןה (פדי), פדי שידעו כל אמות העולם מאותם שמשדלים בה, ומשום זה אמר הקדוש ברוך הוא למשה

שית עזקאן אינון בקנה, דבהון סליק ו', ואינון ו' דרגין לכרסייא, ה' בלבא איהי ה"ב"ל ה' ל"ב, דודאי איהי ה' בלבא, ו' (קול) בקול דנפיק מניה, והאי איהו קול דנפק מהבל.

והרין בתין אית בלבא, חד אפיק הבל, וחד אפיק הבל ואינון ה' עלאה ה' תתאה, בתרי בתי לבא, דאנון לקבל בית ראשון ושני, ו' קול דנפיק מתרוייהו, י' דבור דשריא בפומא, ועליה אתמר (תהלים לג ו) בדבר יהו"ה שמים נעשו, ואיהו דבור חד דכליל עשר אמירן, ורזא דמלה אחת דבר אלהים שמים זו שמעתי (שם סב יב), לאחזאה בה דעשר דברן בדבור חד אתאמרו, שמים זו אלין אנכי ולא יהיה לך, ואיהו אחד חד בינייהו, ודא איהו דאמרן דבתרוייהו (דף טו ע"א) תליין פקודין דעשה ולא תעשה, וקודשא בריך הוא מתרוייהו מליל למיהב יקרא לאורייתא, דהא איהו בדבורא חד אמר כלא, ולמה אמר שמים זו שמעתי, זו אח"ד, הוי בחושבן, דתרי תורות הוו, וקודשא בריך הוא חד בינייהו ושמיה חד, ומתרין דבורין נפק קלא ואתפלג לשבעין קלין, לקבל שבעין אנפין, וקטל בהון שבעין אומין על דלא קבילו אורייתא, ובתרין דבורין קטיל לתרין אומין, דאינון עשו ושמעאל דלא פעו לקבלא אורייתא.

דהא קודשא בריך הוא חד איהו, ואיהו לא הוה ממלל באלין קלין ודבורין דאנכי, אלא לאחזאה דשמיה ויקריה הוה באורייתא, ובגין דא קודשא בריך הוא מליל מינה (ג"א בדינא), בגין דיתועזעון כל אומין דעלמא מאלין דמשדלין בה, ובגין דא אמר קודשא בריך הוא למשה (שמות ג טו) זה שמי לעלם וזה

זה שמי לעלם וזה זכרי לדור דור.
שמי עם י"ה - שס"ה מצוות של
לא תעשה, זכרי עם ו"ה - רמ"ח
מצוות עשה, להראות שהתורה
נבראה בשם הקדוש ברוך הוא
ועל שמו נקראת. זהו שכתוב כל
הנקרא בשמי וכו', ובה שורה
הקדוש ברוך הוא וממנה דבר
בסיני.

ויש תורה עליונה שלא נקראת
בה בריאה אלא האצילות שלו,
והיא והוא - הכל אחד, וכל אדם
שמשתדל בתורה, שמו של
הקדוש ברוך הוא שם, כל שכן
וכל שכן במנוחה הקדושה,
והמנוחה הקדושה ודאי פיך הוא
סיני, שבעת ההבלים שיוצאים
מפיך, השכינה שורה עליהם,
שהיא בת שבע, שהם שבעה
שמות של השם המפורש, שהוא
השם של ארבעים ושנים
אותיות.

וממנו עולה קול שהוא העמוד
האמצעי, ומתעלה לשבעים
קולות, שהיא ודאי עולה בו
לשבע, שהיא ה' העליונה, אויר
ו', אויר של ארץ ישראל שהוא
מחכים, מצד של החכמה שהיא
י', ובה עולה ו' לעשר ו' פעמים,
וב' ההי"ן הם, ה' הבל מבפנים,
ה' הבל מבחוץ, ושניהם הם בלב
ובפה, הם עשרת הדברות של
הקדוש ברוך הוא, ובהם הלב
והפה שוים, ומי שמתעסק
בתורה, או צריך שיהיה פה
והלב שוים, ולא לחנם פרושהו
בעלי המשנה, כל מי שאין תוכו
כברו אל פגס לבית המדרש.

שני ההי"ן ודאי הם שני דבורים,
שנאמר בהם שנים זו שמעתי,
ו' הקול שיוצא מהם, ועליו נאמר
קול דברים אתם שמעים, והקול
הזה יוצא משני דבורים שהוא
ה', שכוללים עשרה דברות, ה'

זכרי לדור דור, שמי עם י"ה שס"ה פקודין
דלא תעשה, זכרי עם ו"ה רמ"ח פקודין
דעשה, לאחזאה דאורייתא בשמא דקודשא
ברוך הוא אתבריאת, ועל שמה אתקריאת,
הדא הוא דכתיב (ישעיהו מג ז) פל הנקרא בשמי
וכו', ובה שרייא קודשא ברוך הוא, ומינה
מליל בסיני.

ואית אורייתא עלאה דלא אתקרי בה בריאה
אלא אצילותא דיליה, והיא והוא כלא
חד, וכל בר נש דאשתדל באורייתא שמה
דקודשא ברוך הוא תמוז, כל שכן וכל שכן
בבוצינא קדישא, ובוצינא קדישא ודאי פיקום
איהי סיני, שבע הבלים דנפקין מפומך
שכינתא שריא עליהו, דאיהי בת שבע,
דאינון שבע שמות דשמא מפרש, דאיהו שמא
דארבעין ותריין אתוון.

ומניה סליק קול דאיהו עמודא דאמצעיתא,
ואסתלק לשבעין קלין, דאיהי ודאי
ביה סלקא לשבע, דאיהי ה' עלאה, אוירא
דכנא, אוירא דארץ ישראל דאיהי מחכים,
מסטרך דחכמה דאיהי י', ובה סליק ו' לעשר
ו' זמנין, וב' ההי"ן אינון ה' הבל מלגאו ה'
הבל מלבר, ותרווייהו אינון בלבא ובפומא,
אינון עשר דברין דקודשא ברוך הוא, ובהון
אינון לבא ופומא שוין, ומאן דאתעסק
באורייתא כדין צריך דיהא פומא ולבא שוין,
ולאו למגנא אוקמוהו מארי מתניתין, כל מי
שאיין תוכו כברו אל פגס לבית המדרש.

תריין ההי"ן ודאי אינון תריין דבורין, דאתמר
בהון (תהלים סב יב) שנים זו שמעתי, ו'
קלא דנפיק מנייהו, ועליה אתמר (דברים ד
יב) קול דברים אתם שמעים, והאי קול נפיק
מתריין דבורין דאיהו ה", דכלילן עשר דברין,

ה' בְּלוּחָא חֲדָא, וְהוּוּ מְסַדְרִין לְגַבְיֵיהוּ (דברים כט ט) רְאִישֵׁיכֶם שְׁבִטֵיכֶם זְקֵנֵיכֶם וְשׁוּטְרֵיכֶם כַּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל, הָא חֲמִשׁ בְּלוּחָא קִדְמָאָה, בְּלוּחָא תְנַיִנָא הוּוּ מְסַדְרִין לְגַבְיֵיהוּ חֲמִשׁ תְּקוּנִין אַחְרָנִין, דְּאִינוּן טַפְסָם נְשִׁיכֶם וְגַרְדָּ מַחֲטָב עֲצִיף עַד שְׂאֵב מִימִיף, דָּא אִינוּן ה', הָא תְרִין דְּבוּרִין דְּכִלְיָן בְּהוּן עֶשֶׂר, וְקִלָּא דְהוּהוּ נְפִיק מְנַיֵיהוּ הוּהוּ כְּלִיל לֹון וְדָא ו', כְּלִיל ו' זְמַנִּין דְּכְתִיב טוֹב בְּשֵׁשֶׁת יְמֵי בְרָאשִׁית, (כאן חסר) וְאִיְהִי הַיּוֹם סֵלְקָא מְנַיֵיהוּ בְּאַת י', ו' זְמַנִּין י' אִינוּן שְׁתֵּין, אֲשֶׁתְּפַח דְּאִיְהִי י' אַמְרִין, (דלא הוּהוּ סְלִיק לַע"ב שְׁמַהוּ).

בְּלוּחַ אַחַד, וְהוּוּ מְסַדְרִים אֲלֵיהֶם, רְאִישֵׁיכֶם שְׁבִטֵיכֶם זְקֵנֵיכֶם וְשׁוּטְרֵיכֶם כַּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל, הָרִי חֲמִשָּׁה בְּלוּחַ הֲרֵאשׁוֹן. בְּלוּחַ הַשְּׁנַיִ הִיוּ מְסַדְרִים אֲלֵיהֶם חֲמִשָּׁה תְּקוּנִים אַחְרִים, שְׁהֶם טַפְסָם נְשִׁיכֶם וְגַרְדָּ מַחֲטָב עֲצִיף עַד שְׂאֵב מִימִיף, אֵלֶּה הֵם ה', הָרִי שְׁנַי דְּבוּרִים שְׁכֻלִילִים בְּהֶם עֶשְׂרָה, וְהַקּוּל שְׁהִיָּה יוֹצֵא מֵהֶם הִיָּה כּוֹלֵל אוֹתָם, וְזֶה ו', כּוֹלֵל ו' פְּעֻמִּים, שְׁכַתּוּב טוֹב בְּשֵׁשֶׁת יְמֵי בְרָאשִׁית, וְהִיא הִיָּתָה עוֹלָה מֵהֶם בְּאוֹת י', ו' פְּעֻמִּים י' הֵם שְׁשִׁים, נִמְצָא שְׁהִיא י' אַמְרִוֹת, (שלא הִיָּה עוֹלָה לַע"ב שְׁמַהוּ).

ה' תְּרִין דְּבוּרִין וּבְהוּן עֶשֶׂר הָא תְּרִיסַר, ו' הוּא סְלִיק בְּאַת י', ו' זְמַנִּין י' דְּאִינוּן שְׁתֵּין הָא ע"ב, וְאִי תִימָא דְּבְאוּרֵיָּתָא מְלִיל וְלֹא יִתִיר, לֹא אֲשֶׁתְּפַח אֲתֵר לְעִילָא וְתַתָּא דְלֹא מְלִיל מְנַיָּה, אֲפִילוּ בְּמִלְאֲכִין, דְּלֹא אֲשֶׁתְּפַח דְּאִלו"ה אַחְרָא אִית בְּעֵלְמָא, וּמְלִיל בְּפְרִסְיָא, הָדָא הוּא דְּכְתִיב אֲנָכִי, וְהִכִּי סְלִיק אֲנָכִי לְחֶשְׁבֹן פְּס"א, וּלְבַתֵּר מְלִיל בְּמִלְאֲכִין, הָדָא הוּא דְּכְתִיב (שְׁמוֹת כ יח) וְכָל הַעָם רֹאִים אֶת הַקּוּלָת, דְּעֲלִיָּהוּ אֲתַמַּר (קֹהֶלֶת י כ) פִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיף אֶת הַקּוּל וְכו'.

ה' תְּרִין דְּבוּרִים, וּבְהֶם עֶשְׂרָה - הָרִי שְׁנַיִם עֶשֶׂר. ו' עוֹלָה בְּאוֹת י', ו' פְּעֻמִּים י' שְׁהֶם שְׁשִׁים - הָרִי שְׁבַעִים וּשְׁנַיִם. וְאֵם תֵּאמַר שְׁכַתּוּרָה דְּבַר וְלֹא יוֹתֵר, לֹא נִמְצָא מְקוּם לְמַעְלָה וּלְמַטָּה שְׁלֹא דְּבַר מְנַון, אֲפִילוּ בְּמִלְאֲכִים, שְׁלֹא נִמְצָא שְׁאִלו"ה אַחַר יֵשׁ בְּעוֹלָם, וְדַבַּר בְּפִסְא, זְהוּ שְׁכַתּוּב אֲנָכִי, וְכִף עוֹלָה אֲנָכִי לְחֶשְׁבֹן פְּס"א, וְאַחַר דְּבַר בְּמִלְאֲכִים. זְהוּ שְׁכַתּוּב וְכָל הַעָם רֹאִים אֶת הַקּוּלָת, שְׁעִלְיָהֶם נֵאמַר פִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיף אֶת הַקּוּל כו'.

בְּגוּן דְּכַד קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּעָא לְמִלְלָא בְּמִלְאֲכִיא נַחַת שְׁמִיָּה עֲלִיָּהוּ, כְּגוּוֹנָא דָּא יְהו"ה, י' בְּחִיָּה חֲדָא דְּאִיְהִי אַרְי"ה, וּבִיָּה אֲתַמַּר (עֲמוּס ג ח) אַרְיָה שָׁאֵג מִי לֹא יִירָא, וּבְאֵן אֲתֵר י' בְּרִישָׁא ה' עַל גַּדְפוּי ו' בְּפּוּמִיָּה ה' בְּזַנְבִיָּה, וּבְגִינָה אֲתַמַּר הוּי זָנְב לְאַרְיוֹת (דָּ טו טו ע"ב) וְכו', וְדָא הוּא וּפְנֵי אַרְיָה אֶל הַיַּמִּין לְאַרְבַּעַתָּם (יחזקאל א ט), וּלְבַתֵּר הוּהוּ נַחִית בְּחִיָּה דְשֻׁמָּה שׁוֹר, כְּגוּוֹנָא דָּא הוּהוּ"י, ה' בְּרִישִׁיָּה ו' בְּפּוּמוּי ה' בְּגַדְפוּי י' בְּזַנְבִיָּה, וְדָא אִיְהוּ

מְשׁוּם שְׁכַשְׁהִקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא רְצָה לְדַבַּר בְּמִלְאֲכִים, יִרְד שְׁמוֹ עֲלֵיהֶם, כְּמוֹ זֶה: יְהו"ה, י' בְּחִיָּה אַחַת שְׁהִיא אַרְיָה, וְכוּ נֵאמַר אַרְיָה שָׁאֵג מִי לֹא יִירָא, וּבְאִיָּה מְקוּם? י' בְּרֵאשׁ, ה' עַל כְּנָפוּי ו' כְּפִיו, וְה' בְּזַנְבוּ, וּבְגִלְלָה נֵאמַר הוּי זָנְב לְאַרְיוֹת וְכו', וְזֶהוּ וּפְנֵי אַרְיָה אֶל הַיַּמִּין לְאַרְבַּעַתָּם, וְאַחַר כִּף הִיָּה יוֹרֵד בְּחִיָּה שְׁשֻׁמָּה שׁוֹר, כְּמוֹ זֶה: הוּהוּ"י, ה' בְּרֵאשׁוּ, ו' כְּפִיו, ה' בְּכְנָפוּי, י' בְּזַנְבוּ, וְזֶהוּ וּפְנֵי שׁוֹר מִהֶשְׁמָאל, וְאַחַר כִּף הִיָּה יוֹרֵד עַל חִיָּה שְׁשֻׁמָּה נֶשֶׁר,

כמו זה: והי"ה, ו' בראשו, ה' בפיו, י' בכנפיו, ה' על זנבו, וזהו ופני נִשָּׁר לְאַרְבַּעַתָּם, הם שנים עֶשְׂרֵי פָּנִים, לְכָל אֶחָד שֶׁשׁ, עולמים לְשִׁבְעִים וּשְׁנַיִם, וְזֶה וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת.

וְאָדָם רֹכֵב עַל גְּבִייהוֹ, זֶה מִטְטְרוֹיִן, שֶׁהוּא כּוֹלֵל שֵׁם שֶׁל אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתוֹת, וְהֵם (שש אוֹתוֹת, וְלֵכַל אוֹת עוֹלָם שש), שִׁבְעַת בּוֹת, וּבְכָל תְּבִיָּה שֶׁשׁ אוֹתוֹת, וְעוֹלוֹת לְאַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם, וְזֶה שְׂרָפִים עֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ, שֶׁשׁ כְּנָפִים שֶׁשׁ כְּנָפִים לְאֶחָד, בְּשִׁתִּים יְכֶסֶה פָּנָיו וּבְשִׁתִּים יְכֶסֶה רַגְלָיו וּבְשִׁתִּים יְעוֹפֶף.

שְׂכֻמוֹ שֶׁשְׂמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁל אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם וּשְׁבָעִים וּשְׁתַּיִם לְמַעְלָה, כִּף הוּא הַשֵּׁם שֶׁל אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם וּשְׁבָעִים וּשְׁתַּיִם לְמִטָּה. זֶהוּ שְׂכֻתוֹב כְּשִׁמְךָ אֱלֹהִים בְּן תְּהִלָּתְךָ עַל קַצְוֵי אָרֶץ, וְזֶה וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת, וְהֵם הֵיוּ הַמְּלָאכִים, שֶׁכָּל אֶחָד הֵיךְ נַעֲשֶׂה קוֹל וּפְנִיָּה בְּאוֹר, וְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁהֵיךְ אֹמֵר נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע, הֵיךְ שׁוֹרֵה בְּפִיו, וְהֵיךְ מְלַמְדוֹ אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

וְאַחַר כֵּן דִּבֵּר עִמָּם מִשְׁמַיִם וְאָרֶץ, זֶהוּ שְׂכֻתוֹב מִן הַשְּׁמַיִם הַשְּׁמִיעֶיךָ אֶת קוֹלוֹ לְיִסְרָךְ וְעַל הָאָרֶץ הִרְאֶךָ אֶת אֲשׁוֹ הַגְּדוּלָּה וְכוּ'. בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁאִמְרוּ יִשְׂרָאֵל נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע, מִיַּד יְיָ שְׁמָחוּ הַשְּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ, אַחַר כֵּן הֵיךְ מְדַבֵּר עִמָּהֶם מְאַרְבָּעָה צְדָדִים, וְהֵיוּ מוֹסַפְקִים אֶל הַמְּזֻרָח וְהֵיוּ שׁוֹמְעִים אֶת הַקּוֹל, וְלִמְעַרְב וְדָרוֹם וְצָפוֹן הֵיוּ שׁוֹמְעִים אֶת הַקּוֹל, לְהִרְאוֹת שְׂמֵכָל מְקוֹם דִּבְרַ עִמָּם, וְלֹא הֵיךְ מְקוֹם לְמַעְלָה וּמִטָּה שְׁלֹא דִבֵּר

וּפְנֵי שׁוֹר מִהַשְּׂמַאל, וּלְבַתֵּר הָיָה נְחִית עַל חֵיהַ שְׂשֻׁמָה נִשָּׁר, כְּגוֹנוֹא דָא וְהִי"ה, ו' בְּרִישֵׁיהַ ה' בְּפוּמִיהַ י' בְּגִדְפוּי ה' עַל זְנָבִיהַ, וְדָא אִיהוּ וּפְנֵי נִשָּׁר לְאַרְבַּעַתָּם, וְאִינוּן תְּרֵי עֶשְׂרֵי אֲנָפִין, לְכָל חַד שְׂתִית, סְלִקִין לְע"ב, וְדָא אִיהוּ וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת (שְׂמוֹת כ יח).

וְאָדָם רֹכֵב עַל גְּבִייהוֹ דָא מִטְטְרוֹיִן, דָּאִיהוּ כְּלִיל שְׂמָא דְאַרְבַּעִין וְתַרִין אֲתוּוֹן, וְאִינוּן (שִׁית אֲתוּוֹן, וְלֵכַל אֶת סְלִקִין שִׁית), ז' תִּיבִין וּבְכָל תִּיבָה שִׁית אֲתוּוֹן וְסְלִקִין לְמ"ב, וְדָא אִיהוּ שְׂרָפִים עֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ, שֶׁשׁ כְּנָפִים שֶׁשׁ כְּנָפִים לְאֶחָד, בְּשִׁתִּים יְכֶסֶה פָּנָיו וּבְשִׁתִּים יְכֶסֶה רַגְלָיו וּבְשִׁתִּים יְעוֹפֶף (יִשְׁעִיהוּ ו ב).

דְּכִמְזָה דָאִיהוּ שְׂמָא דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְמ"ב וְע"ב לְעֵילָא, כִּף אִיהוּ שְׂמָא דְמ"ב וְע"ב לְתַתָּא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (תְּהִלִּים מח) כְּשִׁמְךָ אֱלֹהִים בְּן תְּהִלָּתְךָ עַל קַצְוֵי אָרֶץ, וְדָא אִיהוּ וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת, וְאִינוּן הוּוּ מְלָאכִין, דְּכָל חַד הוּוּ אֲתַעְבִּיד קוֹל וּפְרַח בְּאוֹרָא, וְכָל חַד מִיִּשְׂרָאֵל דִּהוּוּ אֹמֵר נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע הוּוּ שְׂרִיא בְּפוּמִיהַ, וְהוּוּ אוֹלִיף לִיהַ אוֹרִייתָא כְּלָה.

וְלְבַתֵּר מְלִיל עֲמַהוּן מִן שְׂמָא וְאַרְעָא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (דְּבָרִים ד לו) מִן הַשְּׁמַיִם הַשְּׁמִיעֶיךָ אֶת קוֹלוֹ לְיִסְרָךְ, וְעַל הָאָרֶץ הִרְאֶךָ אֶת אֲשׁוֹ הַגְּדוּלָּה וְכוּ', בְּהִהוּא זְמַנָּא דְאִמְרוּ יִשְׂרָאֵל נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע מִיַּד יְיָ שְׁמָחוּ הַשְּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ (ד' א טז), לְבַתֵּר הוּוּ מְמַלֵּל עֲמַהוּן מְאַרְבַּע סְטָרִין, וְהוּוּ מוֹסַפְלִין לְגַבֵּי מְזֻרָח וְהוּוּ שְׁמַעִין ית קְלָא, וְלְגַבֵּי מְעַרְב וְדָרוֹם וְצָפוֹן הוּוּ שְׁמַעִין ית קְלָא, לְאַחֲזָאָה דְמַכְּל אֲתַר מְלִיל עֲמַהוּן, וְלֹא הוּוּ אֲתַר לְעֵילָא וְתַתָּא דְלֹא מְלִיל עֲמַהוּן, לְאַחֲזָאָה דְמַלֵּא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, דָּאִיהוּ סְבִיל עֲלָאִין וְתַתָּאִין,

עפ"ם, להראות שמלא כל הארץ כבודו, שהוא סובל עליונים ותחתונים, והוא סומך מעלה ומטה וכסא הכבוד, ומלאכים ונשמות, הוא סובל הכל וקושר הכל ומיחד הכל, ואין מי שסומך אותו.

והוא נקרא בכל השמות, להודיע תקפו בכל שם ושם, מאותה דרגה וממנה ששורה עליו, ואין לו שם ידוע, והוא נקרא אחד בחשבון, כששורה בדרגה של אותם (אחרים) (אחרים) משאר הדרגות, והוא אין לו חשבון. כששורה על כל העולמות (העליונים) ועל כל ממנה שלהם, נקרא על שמו, להראות לכל אחד מישראל מקום שקוראים לו לפי צרכיהם, כמו שבארנו, הרוצה להעשיר יצפין, להחכים - ידרים.

קם המנורה הקדושה וכל ראשי הישיבות, והשתטחו לפני ה' וברכו אותו. אמר המנורה הקדושה: ודאי ה' הנה בא מקום עתיק הימים ושם התגדל, אשרי חלקנו שזכינו לשמע דברים עתיקים מהמקום של עתיק הימים, אשרי חלקנו שזכינו לזה.

קם רבי שמעון, פתח ואמר: בראשית בריית א"ש, שהוא אות ורשם שעליונים ותחתונים עומדים בו, הוא האות של הצבא שלמעלה, שבהם נקרא הקדוש ברוך הוא יהו"ה צבאו"ת, והוא האות של הצבא שלמטה, הוא אות וברית שבו קיימים שמים וארץ, כמו שנאמר אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים לא שמת. הוא אות ודאי, שהוא רשם של חותם המלך.

ואיהו סמיך עילא ותתא וכרסיא יקרא, ומלאכין ונשמתין, איהו סביל פלא, וקשיר פלא, ומיחד פלא, ולית מאן דסמיך ליה.

ואיהו אתקרי בכל שמהן, לאשתמודעא תוקפיה בכל שמה ושמה, מההוא דרגא וממנא דשריא עליה, וליה לית שמה ידיעא, ואיהו אתקרי חד בחושבן פד שריא בדרגא דאינון (אחריו) (נ"א אחריו) משאר דרגין, ואיהו לית ליה חושבן, פד שריא על כל עלמין (ס"א עליון) ועל כל ממנא דלהון, אתקרי על שמה, לאחזאה לכל חד מישראל מאתר דקראן ליה לפום צרכיהו, כמה דאוקמוהו הרוצה להעשיר יצפין להחכים ידרים.

קם בוצינא קדישא וכל מארי מתיבתאן, ואשתטחו קמי סבא, וברכו ליה, אמר בוצינא קדישא ודאי האי סבא מאתר דעתיק יומין קא אתי, ותמן אתרבי, זכאה חולקנא דזכינא למשמע מלין עתיקין, מאתר דעתיק יומין, זכאה חולקנא דזכינא להאי.

קם רבי שמעון פתח ואמר, בראשית בריית א"ש, דאיהו אות ורשימו דעלאין ותתאין ביה קיימין, איהו אות דצבא דלעילא, דבהון אתקרי קודשא ברוך הוא יהו"ה צבאו"ת, ואיהו אות דצבא דלתתא, איהו אות וברית דביה קיימין שמיא וארעא, כמה דאת אמר (ירמיה לג כח) אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת, איהו אות ודאי, דאיהו רשימו דחותמא דמלכא.

אדרבוי קא סבא קא נחית לגביה כמלקדמין פתח ואמר רבי רבי (י) ברית איהו ודאי צדיק ח"י עלמין, דאיהו י' זעירא

בין כך הנה ה' הנה ירד אליו כמו מקדם, פתח ואמר: רבי רבי, (י) הברית הוא ודאי צדיק ח"י העולמים, שהוא י' זעירה מצד החכמה העליונה שפשיורדת י' אליו, אף על גב שבמקומו

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בת פלוגי) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

